

קניתי לי ממתק שוקולד עם מילוי קרם ורצייתי לנגוס בו כשהוא פתאום התחיל לדבר. "שלא תעז לקחת אותי לפה. אין לי זמן בשבילך." והוא קופץ מידי ובורח. "הי! לאן זה?" אני קורא אחריו והוא עונה תוך ריצה "אני ממתק שחור. ארוץ לאפריקה למצוא את אחיי השחורים!"

הוא הגיע ליער-עד וכשטייל שם גילה אותו קוף גורילה שישב גבוה על עץ. הגורילה עוד לא ראה יצור שמן כזה ולכן תפס אותו ביד, הביט מצד אחד ומצד שני ובסוף התחיל ללקק. "אבל זה מתוק!" הגורילה נתן עוד לקוק אחד.

"שלא תעז לאכול אותי!" קרא ממתק השוקו "אני ממתק שחור ובאתי הנה לחפש את אחיי השחורים. עד שלא אמצא אותם אסור לגעת בי."

אולי הגורילה לא הבין אותו, או אולי לא רצה להתחשב בו, בכל אופן הוא המשיך ללקק עד שאכל את כל השוקולד ורק המילוי הלבן נשאר.

"האם גם הלבן הזה הוא מתוק?" החליט לבדוק הגורילה, אך המילוי נמרח לו על הפנים. המילוי היה דביק והגורילה רצה לשטוף אותו מהפנים. הוא ניגש לשפת בריכה וכשהתכופף ראה במים את בבועתו, ואת המילוי הלבן על פניו. "לבן?" אז הוא כנראה אדם לבן. זו מסקנתו. הוא מרח את המילוי הלבן על כל הפנים, הלך העירה וקנה לעצמו חליפה.

הגורילה לא ידע, כמובן, איך מתנהגים בעיר. לכן החליט לחקות את בני אדם. הוא ראה אנשים שיושבים בבית-קפה וקוראים עיתון ועשה כמוהם. התיישב לשולחן בבית קפה עם עיתון ביד, ומה קרא שם? הודעה על הכנת סרט זועות בו גורילה פראי מאיים ומפחיד בני אדם. ודווקא מחפשים שחקן מתאים לתפקיד הזה, ומבטיחים שמי שיצליח לשחק כראוי יתפרסם בעולם כולו!

"זה בדיוק תפקיד בשבילי" חושב הגורילה ופונה לאולפן בו מצלמים את הסרט. אבל זה לא כל כך פשוט. באולפן עומד כבר תור ארוך של מועמדים לתפקיד. אחד-אחד הם נקראים להופיע לפני הבמאי ולהציג את הופעתו כגורילה מפחיד.

הגורילה שלנו נעמד לפני הבמאי. "עשה כפי שעושה גורילה כשהוא כועס מאוד" אומר הבמאי ודופק בשני אגרופים על חזהו.

"הה-הה-הה" צוחק הגורילה שלנו "זה צריך להיות גורילה?" ומציג לו איך נראה גורילה כשהוא באמת רוגז.

"זה צריך להיות מפחיד?" צוחק הבמאי "נסה פעם את צעקת התקיפה. צעק אא-אא!"

הגורילה שלנו צוחק שוב ומציג לו איך זועק גורילה אמיתי לפני שמתחיל לתקוף. אבל הדבר לא מקובל על הבמאי. "אינך יודע כלום. כשתראה את הסרט שלנו תוכל להבין מה זה גורילה אמיתי. ועכשיו תסתלק מכאן, אבל מהר!"

הגורילה שלנו לא מבין כבר כלום מעולם בני האדם. הוא יוצא משם כמו שיוצא גורילה אמיתי, בכתפיים שמוטות וזרועות רפים, מתנדנדים הנה והנה.

אבל הוא נתקל בבמאי אחר, שבדיוק זקוק לשחקן סרט אהבה. לגורילה שלנו לא משנה אם יתפרסם כחיה מפחידה או כשובר לבבות וחותר במקום על החוזה. אך שוכח כי שובר לבבות בסרט רומנטי חייב מדי פעם להתפשט, כדי שהקהל יראה את גופו המקסים. הוא מפחד שכאשר יתגלה שהוא באמת גורילה, יזרקו אותו מצוות השחקנים.

"נו באמת! אינך צריך להתבייש!" קורא הבמאי. אין ברירה. בזהירות הוא מוריד את החולצה והמכנסיים וכגורילה שעיר מביט בחשש על הבמאי. אך זה לא כועס. להפך, הוא מוקסם.

"ראו איזה גוף! אנשים ידחקו לקופות! נהדר! נהדר!"

הגורילה שוב מבולבל. הוא אינו מבין כלל את עולמם של בני-אדם, אך הדבר לא משנה לו. העיקר להיות מפורסם!

בסרט מתרפקת שחקנית בהירת שער אל שובר הלבבות. היא צריכה לחבק אותו ולנשק על לחי. תוך כדי הנשיקה היא מרגישה את מילוי הממתק הנמרח על פניו.

"הו! כמה הוא מתוק!" היא קוראת.

הבמאי שוב משולהב. כפי שאמר קודם, איזה שחקן נהדר! ממש מעולה.

אלא שהשחקנית בהירת השער אוהבת מאוד ממתקים ולא רוצה להיפרד מהגורילה שלנו.

זה כבר יותר מדי! מה יחשבו האנשים? הבמאי מושך אותה בכוח מהגורילה ופתאום על הלחי שלו, מתחת לציפוי הלבן המתוק, מופיעים הפנים האמיתיים של גורילה. השחקנית נרתעת בזעקת אימה והבמאי קורא מיד למכבי האש. הגורילה שלנו שוב לא מבין כלום מעולם בני-האדם. כשנשמעת מרחוק צפירת מכבי האש הוא בורח דרך החלון אל גג הבניין ומשם מסתלק מהאולפן. עד כמה שידוע לי הגורילה לא חזר ליער-עד. הרעיון להיות כוכב-על נקבע לו חזק בראש ואני מניח שמצא בינתיים תפקיד מתאים. אם פעם תראו בסרט רומנטי שובר לבבות שמתנהג כמו גורילה מבוגר, תבינו כבר מי הוא.